

Συλλογισθήτε, Πραϊτόρες, πώς κι' όλων μας τὰ πέλματα
σκληρά και ντιλικάτα
μέ τῆς φυγῆς τὸν πόλεμον ἐκόλλησαν εἰς τέλματα
παχὺν πηλὸν γιμάτα

Ναί, σοβρὸν Πραϊτώριον, μὴ στρέψῃς ἐναντίον
κι' εἰς ὄσους Ἄργους αὐστηροῦς ἐπιλογὸν τὰ τμήματα
τῶν κινουμένων τορπιλῶν και τῶν ἱπποκινήτων,
κι' ἄς μὲς ἐξάρουν τὴν ψυχὴν χαρμύσινα μνημόματα.

Εὐοὶ τὸ Δικαστήριον,
κι' εἰς λήθης χωνευτήριον
ριφθῆτω πᾶν ἐμπύριον,
κι' ἄς ἰδωμεν εὐδιαν,
και σγῶμεν πρὸς τὸν Κύριον
τὸν νοῦν και τὴν καρδίαν.

Παρασμένα ξεχασμένα,
μὴ δικάσετε κανένα.
Ραυτοπούλους τῆς Ἀμύνης και κομπάρους ναυπηγούς
και τοὺς ἄλλους ναυαγούς,
κι' ὄσους φταῖνε και δὲν φταῖνε βγαλέτι τοὺς ὄλους λάδι
κι' ἄς τοὺς στήσουν ὀφρῆς κλάδοι.

Παρασμένα ξεχασμένα,
μὴ δικάσετε κανένα,
και ν' ἀκούσετε κ' ἑμένα,
ποῦ παλιῶ με τῆς Μούσαις
μές ἰστοὺς κήπους τοῦ Κλαυθμῶνος,
κι' ἔχω μαλακαῖς πατούσαις
γιὰ τὴν γῆ τοῦ Παρθενῶνος.

Ε'

Καταστράπτω και βροντῶ,
ρίχνω κάτω τὸ κοντύλι,
κι' ἀδιάφορος γλεντῶ
παίζωνται με μὴ τορπιλῆ.

Βρὲ τορπιλῆ μου, βρὲ φῶς μου,
πάρε στόμα και μιλιέ,
κι' ἐξηγήσεις ἔλα δός μου
γιὰ τοῦ Στόλου τὴν δουλειά.

Ὅσα λένε τώρα τώρα τὰ νομιζῶ κολοκύθια
και τὰκούω βερσιέ,
κι' ἴσως μόνον ἀπὸ σὲ
θα ἔμπορούσα νὰ γνωρίσω και νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια.

Σὺ τοῦ Στόλου μας τὸ λούσο,
ἔμιλησέ μου νὰ σ' ἀκούσω.
Μύησε κι' ἐμὲ τὸν βλάκα ἴστα μυστήρια τῆς δικῆς,
κι' ἔλα πῆς μου δυνατά...
τὸξεραν πὼς ἦσαν ἄδεια τὰ πυρεῖα πρὸ τῆς νίκης,
ἢ κατόπιν και μετὰ ;

Φώτισε τὸν Φασουλῆ,
πλὴν ἐκεῖνη δὲν ἔμιλει,
μυστικότης, βουδχαμάραις,
μὰ χαρὰ και ὄπὸ τρομάραις.

Ὡ μνημόνυμα θανάτου, πλὴρὸς τόσων μυστηρίων,
κᾶν ἐμπύριον σὲ λῆγουν, κᾶν σὲ λῆγουν ἐμπυρεῖον

εἰ πυρποληταὶ τοῦ Στόλου,
πήγαινε κατὰ διαβόλου.

Φτεῦ ! κι' ἀρχίζω τὸ σουλάτσο
μές ἴσι γώματα σπατά
μέ τὸν Περικλῆτο μπράτσο,
ποῦχει πέλματα λεπτά.

Χαίρετε, Στρατοὶ και Στόλοι,
βάσανα ποῦ τᾶχουν ὄλοι.

Τῶν κενῶ τῶν ἐμπυρεῖων ἄς μὲς λείψουν τὰ σικλίτικα...
ὕστερ ἀπὸ τόση νίκη νὰ μὴ ἔχουμε και τίποτα ;
ὄλοι πταῖσται και μὴ πταῖσται νὰ φωναζοῦν ὡ σ α ν ν ἄ
μέ τορπιλαῖς εἰς τὸ χέρι και μ' ἐμπύρια κενά,
ὁ δὲ κόσμος τῆς Ἑλλάδος, ὁ καθ' ὄλα συνετός,
τριανάφυλλα νὰ βαζῆ ἴσῃς κομπάρους και αὐτό,
και νὰ βλίπω σόνῃς σάλον
μές ἴσῃς δόξης τὸ καμῖνι,
κι' ἴνας ν' ἀπαντᾷ τὸν ἄλλον
και στεφάνια νὰ τοῦ ἐδῆ.

Παρασμένα ξεχασμένα... ποῖος θυμάται τίποτα τώρα
μές ἴσῃς νίκης μας τὴν μπόρα ;

Πάλι κόντιον χρυσοῖ,
νὰ και τοῦτος, νὰ και σὺ,
Τουρκομάχῃ τῆς φουγάλας, νὰ σπαλιέται, νὰ γαλόνια,
γιὰ νὰ λάμπῃς ἴστα σαλόνια,
νὰ και σὺ, κλεινὲ Ναυμαχῆ και τοῦ Στόλου μας στολιδί,
ποῦχεις μίση δακτυλίδη,
νὰ κατὰχρυσο κασιέτο
και σὲ κάθε καλληκάρη,
ποῦχει τρυφερο ποδάρι
και πατούσα γιὰ παρκέτο.

Παρασμένα ξεχασμένα... στάμπατ μάτερ ντολορόζα,
κι' ὄλο κάρφωμα και πόζα,
τὸ κεφάλι σας ἀπάνω
κι' ὄστε πέντε ἴστον Σουλτάνο.

Δροσίσου ὄδῃα μας ψυχῆ,
και νῆα σάλπιγγι ἀντηχεῖ
πὼς ἦλθε πάλιν ἐπιχῆ,
ποῦ πέρτει βράβυ και ταχὺ
μεταρροθμίσουν βροχῆ,
κι' ὁ κόσμος βλίπει σιωπῶν
ἐπιτροπὰς ἐπιτροπῶν
μὲ σχιδίον και μὲ σκοπὸν
και λείε στόκα τὸ λοιπὸν.

Κι' ἂν πόλεμος γενῆ ξανά,
σάν πρῖν νὰ ξαναφύγομε
κι' ἐμπύρια ν' ἀνοιγῶμε
καθὼς και σήμερ ἀδείνα.

Και καρπόσαις ποικιλίαις
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Τὸν Ἄντινον και Παλαμῖν κι' ἐ Φασουλῆς συζητεῖ
γιὰ τὸν γνωστὸν διορισμὸν, ὅπου κατέλας ἔβρε.
Και τοῦτος ἐ διορισμὸς ἐκ τῶν στανικαῖτων
δὲδ τιμημένον μαχητῶν τὸν κατ' ἑμὲ γρηματῶν
τιμῆ και γιὰ τὸν Ἄντινο και γιὰ τὸν Παλαμῖν.
πλὴν και τὸν διοριστα κλειστότερον τιμᾶ.